

23.08.87 (viiekümne seitsmes päev)

Alustan praegu, millal lõpetan, ei tea. Viimases kirjas kirjutasite nii palju ja tihedalt, et ma lugesin seda oma kolmkümmend minutit. Aga teate, kui hea on lugeda koduseid teateid. Kui ma lugesin, et Räpinas on laat, siis ma tahtsin öelda, et ostke mulle ka laadakaupu ja saatke siia.

Täna on taas puhkepäev ja natuke rohkem vaba aega, istun suveklassis ja kirjutan, varsti peaks hommikusöök olema. Täna hommikul tehti meile mitu korda äratust ja öörahu, seda sellepärast, et me ei saanud täpselt 45 sekundiga riidesse ja rivvi. Millegipärast on see ka veel oluline. Muidugi saan ma sellest aru, et sõjavägi ei ole koht, kus ärkad pool tundi ja siis kooserdad veel mitu tundi toasussides ringi, aga milleks 45 sekundit. Nojah, mis sellest siin nüüd nii pikalt, järelkult on ka see millegi jaoks hea.

Muide, miks sa arvad, et me enne ei kohtu, kui sina mind või mina sind sõjaväkke vaatama tulen. Peale kutsekooli lõpetamist antakse sulle vist aasta aega ajapikendust ja sellest piisab, et mina jõuan koju tulla ja sina minema hakata.

Siin vahepeal oli paus ja ma käisin ära hommikusöögil ja oma munad, vabandust, keedumunad, ära süüa. Need kaks muna mingil kujul on vist meile pühapäeva hommikuti seadusega ette nähtud. Sellest, mida te kodus sööte, võib siin ainult unistada. Meil on hommikusöögiks puder ja tee, lõunaks supp puder ja kompott, õhtul puder ja tee. Vahepeal lausa tüütab ära ja kohati tundub, et see söögi keetmise tehnoloogia ei erine suurt sellest, mille järgi te loomadele süüa keedate. Korraks saab kõhu täis aga seda seni, kui korra hüppad või peeretad, siis on kõht jälle tühi. See toit, mis siin on, see ei toida. Mis toitmisest saab siin juttu olla, kui peale sööki võib nõud külma veega puhtaks pesta. Kohati tundub, et ma süüan siin rohkem kui kodus aga kõhu saan vähem täis.

Mõnikord olen mõelnud, et kui sõjaväest tagasi tulen, siis teen ühe pikema reisi. Praegu mõtlen päris tihti, mida teeks, kui ükskord sõjaväest vabaks saan.

Siin vahel on taas väike paus, sest meid toodi nüüd klubisse ja peetakse mingisugust loengut noorteliikumistest meie maal. Räägitakse punkaritest, rokkaritest ja muust sellisest. Rääkijaks on mingisugune lipnik, õigemini ta küll ei räägi vaid loeb maha mingisugust teksti, sest ta ei tõsta pilkugi paberilt. Ta püüab selgeks teha, et kõikidel nendel liikumistel on valed vaated, nad pidavat arvama, et meile ei olegi vaja armeed ja milleks me raiskame sellele üldse raha. Ma ise mõtlen, et ei tea, kas need vaated ongi nii väga valed. Nüüd tõi ta näite, et Liidus

on olemas ka veel afgaanis teeninute ühingud. Need on need, kes on seal teeninud ja nüüd püüavad luua korda ka Liidus. Nad hävitavat ärikate varandust, peksvat neid ja arvavad, et nemad on nüüd kõige suuremad kangelased ja nendel on õigus igasuguste meetoditega korda luua. Praegu püüab see lipnik selgeks teha, et need „pahad“ liikumised on arenenud kõige enam just Baltikumis ja Eestis eriti. Ausalt öeldes, käigu ta ka põrgu selle jutuga. Ise ta midagi ei tea, loeb vaid paberilt maha mingisugust teksti.

No nii, ei oskagi enam midagi enam kirjutada. Jään ootama kirju.